pravy bez součinnosti stran, neposkytnuv zejména st-lce příležitost, aby k provedenému sčítání zaujala stanovisko a podala event. návrhy, nutno uznati i výtku právě projednávanou, jež se jeví rovněž jako námitka vadnosti řízení, odůvodněnou.

Ve svém závěru namítá stížnost, že je nezákonné, jestliže žal. úřad nepřipustil přispívání k rekonstrukci, resp. k udržování cesty v naturálních plněních, ač § 36 zák. čl. I:1890 právě předepisuje, že přispívání má se díti podle moznosti v naturáliích. Zem. úřad, zrušiv onu část výměru okr. úřadu, podle níž příspěvek na rekonstrukci, resp. udržování cesty připouští se v naturálních plněních, odůvodnil tento svůj výrok poukazem na § 39 zák. č. 329/1921. Než soud musel uznati, že v tomto ustanovení neměl žal. úřad oporu pro svůj zrušovací výrok. Předpis § 39 zák. č. 329/1921 týká se naturálního plnění obyvatelů a poplatníků pro potřebu obce. Naproti tomu § 36 odst. 8 zák. čl. I:1890 stanoví, že má býti kladena zvláštní váha na to, aby příspěvek na cestu se strany interesentů mohl se díti podle možnosti in natura. Jde tu tedy o úpravu, jež má význam pro přispívatele cesty, jimiž mohou býti ovšem i obce, nikoli však o vztah mezi obcí, která je přispívatelem na cestu, a jejími občany. Z toho je patrné, že § 36 odst. 8 zák. čl I:1890 upravuje zcela jinou látku nežli § 39 zák. č. 329/1921, a nemohlo tudíž býti cit. ustanovení zák. čl. I:1890 zákonem č. 329/1921 nijak dotčeno. Vycházel-li žal. úřad z opačného právního názoru, dopustil se nezákonnosti a zmíněná námitka stížnosti je tedy důvodná.

## Č. 12.195.

**Cesty (Slovensko): Příslušnost správních úřadů nebo řádných soudů k rozhodování o povaze cesty jako veřejné?**

(Nález ze dne 6. prosince 1935 č. 19.981/35.)

Věc: František K. v Š. proti zemskému úřadu v Bratislavě o kompetenci v záležitosti cestní.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Obec V. oznámila okr. úřadu v Nových Zámcích, že v jejím chotáru mezi pozemky Františka K. č. . . . vede obecní veřejná cesta, označená jako taková v pozemkové knize obce. Tuto cestu zaoral František K. na jaře 1930 přes to, že se obec proti tomu ohradila, a vzal ji v držbu. To znamená pro obec i jednotlivce značnou nevýhodu, neboť dochází takto ke ztížení dopravy. Ježto vyřešení této věci podle stálé praxe náleží na správní cestu, žádala obec, aby okr. úřad uvedl obec zpět do užívání zmíněné cesty a aby uložil Františku K. obnovení dřívějšího stavu a náhradu útrat.

Výměrem z 30. března 1932 »zamítl okr. úřad v Nových Zámcích zmíněnou záležitost ze své kompetence na řádný soud« a v důvodech uvedl, že záležitost náleží do oboru působnosti okr. soudu, ježto není opačného právního předpisu.

Zem. úřad v Bratislavě vyhověl výměrem z 11. března 1933 odvolání obce V., zrušil rozhodnutí okr. úřadu pro vady řízení a nezákonnost a uložil okr. úřadu, aby vykonal nové místní jednání a vydal nový výměr.

Jednaje o stížnosti Františka K., proti tomuto rozhodnutí podané, musel nss především přihlédnouti k tvrzení odvodního spisu žal. úřadu, že stížnost je nepřípustná, neboť je namířena proti výměru, kterým nebyla věc v adm. postupu vyřešena. Odvodní spis namítá, že zem. úřad nevyslovil, že kompetentní je správní úřad, nýbrž že zrušil výměr okr. úřadu proto, že nebyl v něm uveden právní předpis, o který se výměr opíral. Zem. úřad také neustálil charakter sporné cesty, ale dal jen směrnice podřízenému úřadu, kterýmžto postupem nebyla prý subjektivní práva st-lova nijak dotčena.

Leč nss nemohl dáti žal. úřadu za pravdu. Z obsahu nař. rozhodnutí vyplývá ovšem, že zem. úřad zrušil výměr úřadu I. stolice především z toho důvodu, že nebyl v něm uveden předpis, o který se tento výměr opíral, avšak v další části svého rozhodnutí učinil žal. úřad i výrok o tom, že ve sporné věci je dána příslušnost správních úřadů, a to právě vzhledem k charakteru cesty, jak jej žal. úřad stanovil. To je zřejmé zejména z toho, že žal. úřad poukázal na nařízení uher. min. orby z 30. července 1908 č. 32.400 (Rend. tára č. 100/1908), ve kterém je určena kompetence správního úřadu. Ježto pak v závěru svého rozhodnutí uložil žal. úřad okr. úřadu, aby záležitost projednal ve smyslu pokynů v rozhodnutí obsažených, nemohl by okr. úřad již příslušnost správních úřadů a povahu cesty, o kterou jde, jakožto cesty veřejné, řešiti jinak nežli jak se stalo v nař. rozhodnutí. Bylo tedy o těchto otázkách v nař. rozhodnutí pravoplatně rozhodnuto, pročež není možno stížnost proti němu označiti za nepřípustnou. Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, musel nss přistoupiti ke zkoumání obsahu stížnosti.

St-l brojí proti nař. rozhodnutí jednak námitkou nezákonnosti, v níž dovozuje, že sporná záležitost náleží na pořad řádných soudů a nikoli před úřady adm., jednak námitkou vadnosti řízení, vytýkaje, že žal. úřad neměl pro své stanovisko, že sporná cesta je společnou polní cestou ve smyslu § 36 zák. čl. XII:1894, opory ve spisech a že st-li nebyla vůbec poskytnuta příležitost, aby se o věci vyjádřil a předložil své důkazy.

Nss musel se na prvém místě zabývati zmíněnou námitkou vadnosti řízení, neboť příslušnost správních úřadů, resp. povaha cesty sporné jakožto veřejné, z čehož právě žal. úřad na příslušnost správních úřadů usoudil, závisí od určitých skutkových okolností, které musí úřad dříve postaviti na jisto, aby pak mohl učiniti výrok o tom, zda jde o cestu veřejnou a záležitost tudíž náleží před správní úřady. Námitku vadnosti řízení musel pak nss uznati důvodnou.

Žal. úřad založil svůj názor o příslušnosti správních úřadů k řešení sporné záležitosti na předpokladu, který zůstal mu jako jediný po vyloučení jiných možností, že sporná cesta je společnou polní cestou sloužící účelům hospodářským ve smyslu § 36 zák. čl. XII:1894; tomuto předpokladu nasvědčuje podle mínění žal. úřadu i skutečnost, že sporná cesta má zvláštní parcelové číslo, které mohla obdržeti při komasaci obecního chotáru. Stížnost tu právem namítá, že žal. úřad neměl pro tento svůj výrok opory ve spisech a že — konal-li nějaké zjišťování — dělo se tak bez účasti st-le. Ježto však rozhodnutí o příslušnosti správ-

ních úřadů k řešení dotyčné záležitosti, plynoucí z povahy cesty jako veřejné, závisí v daném případě, jak bylo již řečeno, od určitých skutkových okolností, porušil žal. úřad, jestliže rozhodnutí založil na skutkovém základu, který nezjistil za účasti stran, ustanovení § 42 vl. nař. č. 8/1928 Sb. a tím způsobil podstatné vady řízení.

## Č. 12.196.

**Pojištění sociální. — Řízení správní: I. Skládá-li se platební výměr nemoc. pojišťovny z několika samostatných položek, je pro určení kompetence podle čl. 8 odst. 3 zák. č. 125/27 rozhodným úhrn jen těch položek, které jsou opravným prostředkem napadány. — II. Působnost politických úřadů podle § 239 odst. 1 zák. č. 221/24 je omezena na instanční přezkoumání výměrů vydaných pojišťovnami; o otázce, o níž pojišťovna výměrem nerozhodla, nemohou úřady ty k přímému zákroku zaměstnavatelovu instančně rozhodovati.**

(Nález ze dne 6. prosince 1935 č. 20.008/35.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 10.693/33, srov. Boh. A 9323/31, 9753/32.

Věc: Zemědělská nemoc. pojišťovna v Ch. proti zemskému úřadu v Praze o zařadění do mzdové třídy.

Výrok: Napadené rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Zemědělská nemoc. pojišťovna v Ch. předepsala plat. výměrem ze 17. února 1931 Františku N., rolníku v Z., pojistné za jeho zaměstnance za dobu od 1. ledna 1931 do 1. února 1931 částkou 224 Kč 50 h. František N. namítal v odvolání, že jeho zaměstnanci (deputátníci) Josef P., Václav H. a František N. byli neprávem zařaděni pro celý rok do třídy IV/B, ačkoli jejich plat i s deputátem odpovídá zařadění do třídy III/Ab. Žádal, aby pojišťovně bylo nařízeno vrátiti od 1. července 1926 neprávem přijaté pojistné a zařaďovati deputátníky do třídy III/Ab.

Okresní úřad v Chrudimi výměrem z 9. prosince 1932 zamítl odvolání v podstatě z toho důvodu, že odvolatel neoznámil pojišťovně snížení mzdy deputátníkům přihláškou, a proto se nemůže právně domáhati předpisu pojistného ve třídě nižší přes to, že konaným šetřením bylo zjištěno, že neposkytl deputátníkům v roce 1931 mzdu plně dle kolektivní smlouvy, jmenovitě neposkytl novoročné a přídavky, a že podle tohoto snížení mzdy bylo by důvodné zařadění deputátníků do třídy III. Pokud odvolatel žádá vrácení třídového rozdílu pojistného od 1. července 1926, bylo toto pojistné za dobu před 1. lednem 1931 předepsáno výměry, které nepodáním opravného prostředku vešly v moc práva, a tím jest vyloučena možnost požadovati vrácení pojistného.

Dalšímu odvolání Františka N., jenž namítal, že pojišťovna neměla právo počítati třídu IV. za dobu, kdy plat deputátníků odpovídal třídě III., a trval na vrácení třídového rozdílu v pojistném od 1. července 1926, žal. úřad nař. rozhodnutím vyhověl, pokud namítalo nesprávné za-